

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:

הדלקת נרות: 16:50*
צאת השבת: 17:57
רבינו תם: 18:33

שבת שלום ועבורך !!!

* 30 דק' קודם השקיעה

פנינה לנשמה

הגה"צ ר' אלי' לופיאן זצ"ל היה אומר, "בראתי יצר הרע, בראתי לו תורה תבלין", לא כתוב בראתי לו תורה שתהיה סם המות ליצר הרע, אלא **תבלין**. התורה אינה מדכאת את היצר הרע, אלא מתבלת אותו ומובילה אותו לעבודת ה'.

מדברי הגר"א שהשווה לכך את הצניעות לנקבות, אנו למדים שהצניעות היא תבלין, היא איננה מדכאת את ההרגשים הטבעיים אלא אדרבה, הנגרר אחר האופנה והמודה לעולם אינו בא על סיפוקו, יש לו מנה רוצה מאתים, תמיד מרגיש שלא הגיע ולא השיג.

הצניעות היא הנותנת את החיים השלמים והטהורים, את הבית היהודי הטהור.

(מתוך דברי הרב דוד כהן שליט"א בכנס בירושלים)

התחלתי ונשאתי...

רווח והקלה

מספרת ש', אבא שלי שיחי' נדרש לעבור צנתור, אין זו הפעם הראשונה עבורו. וכמו תמיד, ההכנות לקראת הצנתור לוו בהרבה חששות ותפילות חמות לרפואתו, שיעבור בקלות ויביא תוצאות טובות, ושחלילה לא תינזק בריאותו.

באותה תקופה קראתי ספר מסוים, שבו הובאו סיפורים אמיתיים על נשים שחיצקו את נושא הצניעות וזכו לראות ישועה בתחומים שונים. הסיפורים שקראתי עוררו אותי לקבל קבלה בצניעות לרפואתו, ובכך להוסיף לו זכויות לישועה.

קיבלתי על עצמי חיזוק שהבנתי שיש לו חשיבות רבה - להאריך את השרוולים עד פרק כף היד. הייתה זו קבלה שדרשה ממני מאמץ רב, מכיוון שלא הורגלתי בכך עד כה. בימים שנותרו עד לצנתור השתדלתי לשמור עליה, על אף הקשיים שהיו כרוכים בכך. בכל פעם שהזדמנה לי התמודדות נוספת בקיום הקבלה, התפללתי שוב לך' שזכות זו תעמוד לרפואת אבי שיחי'.

ביום הצנתור התקשרתי לאימי במתח רב ובסקרנות, ושאלתי מה קורה עם הצנתור. בסתר ליבי קיוויתי שאולי נעשה נס והצנתור בוטל, והרופא כל בשר שלח לאבי את ישועתו בדרך פלאית, כפי שהיה בסיפורים אחרים שקראתי. אך לא כך היה. הקב"ה מנהיג את עולמו בדרך הטבע, וגם את הניסים הוא מלביש בלבוש טבעי, כך שרק המתבונן במבט של אמונה מבחין בהם.

אימי אמרה שהצנתור בוצע, ואבי מרגיש טוב בחסדי ד'. לאחר כמה דקות, כאשר התאפשר לי לשוחח עימו, הבנתי שבכל זאת יש כאן קשר הדוק לקבלה שקיבלתי: בצנתורים הקודמים שעבר, ערכו את הצנתור דרך הרגל, מה שגרם לכך שתהליך ההחלמה היה קשה יותר - נוסף להתאוששות הכללית היה לו קושי בהליכה וכאבים שהציקו לו מאוד. הפעם הציע הרופא לערוך את הצנתור מעל כף היד, כדי שההחלמה תהיה קלה ומהירה יותר. ואכן בחסדי ד' הצנתור הצליח, ובנוסף לכך הוא לא סבל מכאבים בס"ד. התרגשתי לגלות כיצד בדיוק במקביל לקבלה שלי, להאריך את השרוול, זכה אבי להקלה רבה דווקא באותו המקום. סיפרתי לו על הקבלה שקיבלתי לרפואתו, והדבר הסב לו שמחה רבה, וגם קידוש ד' גדול. מה עצומה ונפלאה היא הארת פני ד', אשר שלח לנו איתות להבין כי כל מעשה וכל השתדלות חשובים ויקרים לפניו. (סיפור קטן מעשה גדול)

פינת ההלכה

השרוולים

זרוע האישה חייב בכיסוי. דעת הרבה פוסקים שזרוע נקרא כל החלק שמהכתף עד כף היד, ולכן צריך ללכת עם שרוולים ארוכים עד כף היד. בנוסף לכך יש להקפיד שפתח השרוול לא יהיה רחב אלא יסתיים בפתח צר, גומי או כפתור.

ישנן נשים שדבר זה נראה להן כמעמסה וטרחה ובפרט בימות הקיץ שקשה לסבול את החום, אבל אם נתבונן נראה שמלבד שקושי זה משתלם בסופו של דבר, וכמו שאומרים בשם החזו"א שהזיעה הנגרמת לנשים ע"י לבושן הצנוע הוא יהיה טל התחיה שלהן לעתיד לבוא בתחיית המתים, זאת ועוד, ידוע שהרגל נעשה טבע שני של האדם, והניסיון מוכיח כאשר יתרגלו לכך כמה פעמים כבר לא ירגישו בזה קושי כלל וכלל, ונמצא שבמעט התאמצות זוכה לעורר רחמי שמים ולקנות לעצמה מליצי זכות ואשרי חלקה בזה ובבא.

שמי אנון גא את כסיפור הישועה שלך לצכת הרבים באייל
tzniutw@gmail.com

קו הצניעות - קו הישועה : 073-3834050 הקישי #2448 5-1

סיפור לשבת

"באיזה בית כנסת זה היה?" שאל המתעניין.

"בית כנסת ברחביה של הרב שר." הדברים היו לחידה. האיש ששמע את הסיפור הבין כי יש דברים בגו. ייתכן שבאותו ספר תורה טמון סוד כלשהו. הוא הגיע לרב שר ושאל אותו: "אולי תזכור באיזה ספר תורה קראו בפרשה המסוימת ההיא בקיץ?" הרב זכר וסיפר: "זה ספר תורה מיוחד. בתחילת דרכי הייתי רב בבית כנסת בקליוולאנד, וראיתי שיש להשיג בדחיפות ספר תורה כשר. אמרו לי שספר תורה מהודר כמו שאני מחפש עולה ששת אלפים דולר. בימים ההם היה זה סכום עצום.

אספתי את הגבאים כדי לדון בדרכים להשיג את הכסף, והנה אחד מהם נזכר כי בעיר מתגוררת אישה צדקת, זקנה, חובשת מטפחת צנועה, לבושה בדיוק כמו הסבתות הצדקניות שהיו באירופה. מידי יום היא יוצאת והולכת בין החנויות כשבידיה קופסא גדולה, והיא מקשקשת במטבעות ומבקשת צדקה עבור ישיבת פעלץ. "היא מתמידה מאוד באיסוף הכספים, ונראה שיש בידה כסף רב", אמר הגבאי, "אהבת התורה שלה רבה מאוד, היא בוודאי תסכים להירתם לרכישת ספר תורה."

יצרנו קשר עם האישה, וזו אמרה: "אני מסכימה לקחת על עצמי את כל התשלום של ספר התורה, בתנאי אחד. נולד לי נכד פג, והוא נמצא בפגיה במצב קשה מאוד. אני מבקשת שה'מי שברך' הראשון שיברכו בעת שיקראו בתורה יהיה לטובת הנכד שלי."

הסכמנו לתנאי. בו במקום נתנה האישה צ'ק על סך ששת אלפים דולר, ספר התורה נקנה, וה'מי שברך' הראשון היה לטובת הנכד. אכן, תוך מספר ימים הוא יצא מכלל סכנה והבריא לגמרי. ספר התורה שתרמה האישה עלה איתי לארץ ישראל, והוא ספר התורה שבו קראו באותה שבת.

הנכד הפג גדל והיה לאיש. ארבעים שנה לאחר ה'מי שברך' הראשון הגיע לבית הכנסת, פגש את ספר התורה שתרמה סבתו והפך לבעל תשובה אמיתי. (אור לישראלים)

הוא שינה את אורחות חייו מהקצה אל הקצה, עד שהיה לאדם חדש, יהודי חרדי עובד השם בכל מאודו. באחד הימים ביקשו ממנו המתפללים הסבר. "מה משך אותך בהגבהה של ספר תורה דווקא?" שאל אותו אחד מהם. והוא הסביר: "נולדתי בבית מנותק מיהדות.

אומנם סבתי זכרונה לברכה היתה צנועה וצדקת, אך הורי הרחיקו לכת. למדתי בבית ספר גויי, ועברתי את המסלול הרגיל של אמריקאי ממוצע. במפעל שבו אני עובד מארגנת ההנהלה של המפעל מידי פעם טיולים לכל העובדים, כל פעם במדינה אחרת בעולם. באחת השנים נסענו למזרח התיכון, והתאכסנו בבית מלון בירושלים. בכל יום הלכנו למקום אחר. בשבת בבוקר ירדתי למטה, לכניסה, ושאלתי את החברים מה יש היום? והם אמרו: היום שבת. לאן הולכים? לבית הכנסת.

הלכתי לבית כנסת ברחביה. הלבוש שלי לא התאים לבית כנסת ולכן נכנסתי לעזרת הנשים שהיתה ריקה. עמדתי והתבוננתי. זמן קצר אחרי שנכנסתי סיימו המתפללים את קריאת התורה ועשו הגבהה לספר התורה. באותו רגע קרה לי משהו שאי אפשר להסביר. בעוד אני מתבונן ביריעה הפתוחה שבין עצי החיים, אני חש בהתרגשות עזה, כאילו פונה אלי מלאך מהשמים ואומר לי: כמה צדיק אתה, כמה אני אוהב אותך, זו היתה בת קול פנימית חזקה ועוצמתית. משהו שעלה בתוכי בלי שום הקדמה לפני כן. תחושה כה נעימה של אהבה עטפה אותי. חוויה כזאת לא חוויתי מעולם. שבוע הנופש הסתיים, חזרנו לקליוולנד, לחיים האמריקאים הרגילים ולעבודה במפעל, אבל ידעתי שאני מוכרח לראות עוד פעם איך מרימים ספר תורה ומסובבים אותו באוויר. ביררתי איפה ישב באזור בית כנסת, וככה הגעתי לכאן קודם לראות הגבהה מבחוץ, אחר כך מבפנים, וההמשך ידוע."

הסיפור הפליא את השומע. "כל ההתעוררות שלך הגיעה מהגבהה של ספר תורה?" - "כן."

את הסיפור הבא סיפר יהודי חשוב תושב שכונת גאולה.

שבת בבוקר. יהודים עטופים בטליתות לבנות מתנועעים בתפילה. מבחוץ נשמע קולו של מנוע מכונית מתקרב. אדם כבן ארבעים יוצא משם, ומחפש לו פינה מתאימה כדי שיוכל לעמוד ולהשקיף אל תוך בית הכנסת. המתפללים אינם מתרגשים, זה קורה לפעמים. בקליוולנד יש יהודים מכל הסוגים וגם גויים שמתעניינים לפעמים בנעשה בפנים.

האדם שיצא מהמכונית עומד באותה פינה ומסתכל, ומסתכל, ומסתכל, הוא לא זז משם.

מגיעים לקריאת התורה, שבעה קרואים עולים, המפטיר גם הוא מסיים, והנה מגיעה ההגבהה.

הכל נעמדים, 'משה אמת ותורתו אמת', רגע אחרי ההגבהה שוב לא רואים את האיש מהחלון, הוא נעלם. בשבת הבאה שוב מגיע אותו אדם במכוניתו, נעמד מבחוץ, משקיף, ומיד אחרי ההגבהה הוא מתניע את רכבו ונעלם. המחזה חזר על עצמו שוב ושוב, והוחלט כי יש לעשות סוף לדבר. אחד מהגבאים יצא אל האדם שחיכה בחוץ ואמר לו:

"כאן זה בית כנסת אורתודוכסי. אנחנו שומרים שבת, ובשבת אין לנסוע."

"ככה?" האיש נבוך, הוא לא התכוון להפריע.

"בסדר, אבוא לכאן ברגל". בשבת הבאה עשה האיש את דרכו ברגל מביתו שבמרחק כמה קילומטרים הגונים. הוא קם לפנות בוקר כדי שיוכל להגיע לשטח בית הכנסת, להיעמד בפינה כלשהי בחניה ולהציץ לכיוון ספר התורה בשעת ההגבהה. "למה תעמוד בחוץ?" שאלו אותו כמה מהמתפללים, "בוא תיכנס."

בשבת הבאה הוא כבר נכנס, הראו לו איפה אווזים, מה מתפללים, מה קוראים, ולאט לאט הוא הפך למתפלל מן המניין. התפילה בשבת היתה רק ההתחלה. מאמריקאי שלמד בבית ספר גויי וגדל בבית חילוני לגמרי, הוא הפך לבעל תשובה גמור.

קוה אל ה'

"ועשית מנרת זהב טהור מקשה תעשה המנורה"

אותם חמש מאות הדולר ותו לא מידי, ובוודאי ישולם לנו שכר מן השמים."

ואכן ממחשבה למעשה. שני הסופרים נגשו יחדיו למלאכת הקודש, ישבו שעות ע"ג שעות ותקנו את ספר התורה, שיהא ראוי לקרות בו כדת וכדין. משגמרו עבודתם באישון ליל, יצאו שניהם (מאותה העיר שבה שוכנת הקהילה הנ"ל) לחזור לביתם. באמצע הדרך חיפשו אחר בית הכיסא, ולא מצאו אלא בתוככי בית קברות נוצרי. בלית ברירה פנו להיכנס לשם. בשערי בית הקברות הלז עצר אותם 'שומר' ששאל לשמם והיכן מקום מגוריהם. ה'סופרים' לא הבינו לשם מה עוברים הם חקירה ודרישה זאת, מ"מ ברצונם להיכנס דרך השער, מסרו לו הפרטים ונכנסו.

כעבור כמה שבועות קיבלו השניים מכתב מעורכי דין במדינתם, בו כתוב שעליהם להתייצב לפניו ביום פלוני. המה ראו כן תמהו – מה פשענו ומה חטאנו כי דולקים אחרינו? בהגיע יום המיועד באו השניים, והודיעו להם כי באותה שעה שהם נכנסו ל'בית הקברות' הנוצרי, התקיימה לווייה של גוי עשיר גדול, הלה ערירי היה ולא הותיר אחריו יורשים, וציווה ב'צוואת המת' שכל כספו יחולק שווה בשווה בין המשתתפים בהלוויה, ולכן נשאלתם בשערי בית הקברות לשמכם ומקום מגוריתכם, כי אף לכם דין 'משתתפים' בלוויה זאת, והרי לכם 'ירושת המת' – שישים ושניים אלף דולר (כשנים עשר מידות מהסכום שהיו מקבלים מבני הקהילה, אילו היו משלמים להם כפי המקובל!). נתקיים בהם "אין אדם שומע לי ומפסיד" (דב"ר ד', ה'). וכבר סיפר לי סופר אחד, כי לפליאת הדבר יש להוסיף, שמידת ספר התורה היא באורך שישים ושנים יריעות, חושבנא דדין כחושבנא דדין...

הגאון רבי יחזקאל לוויןשטיין זצ"ל היה אומר, שההבדל בין 'בעל ביטחון' למי שאינו, שאותה פעולת ההשתדלות יעשו שניהם, אלא שזה יעשה מתוך בהילות ובלבול הדעת, וזה לא יאבד משלוות הנפש אפילו לרגע, אלא יעשה כפורע חובו ותו לא מידי, וההסבר כי הראשון מדמה בנפשו שהצלחתו תלויה בהשתדלותו, וזה יודע שהכל נהיה בדבר ה', ולא תלוי במאומה בהשתדלותו ועשייתו. כי הכל נכללו בגזירת "בזיעת אפיך תאכל לחם", והבחירה נתונה בידי האדם אם להתייגע ולהזיע על המחיה ועל הכלכלה, או להזיע בקניין מידת הביטחון... ובזה ייטב לו בזה ובכא.

סיפר אחד מסופרי סת"ם מבני ארה"ב, שבאחת הקהילות בסמוך לעיר מאנסי, שיפצו המתפללים את בית מדרשם ברוב פאר והדר, בהוצאה של דולרים רבים. יגיעה עצומה השקיעו עד שהתנוסס בית המדרש לשם ולתהילה. לאחמ"כ החליט ראש הקהל, להשקיע מעט אף בשיפוץ ותיקון ספר התורה שבהיכל. לצורך זה הזמין את הסופר הנ"ל שיבוא לראות את ספר התורה. הסופר בדק את ספר התורה ונודעזע למראה עיניו, כי ספר התורה היה פסול בתכלית!! נדרש יגיעה רבה במשך ימים ושעות עבור תיקונו. הסופר הציע לראש הקהל לתקן את ספר התורה תמורת חמשת אלפים דולר, אך ראש הקהל, שלצורך פארו של בית הכנסת מוכן היה לשפוך מעות כמים, לא הסכים לשלם לסופר עבור מלאכה דחופה וחשובה זו, יותר מחמש מאות דולר ותו לא.

משיצא הסופר מפניו, התקשר אל חברו שגם הוא סופר סת"ם, ואמר לו: "אם נשאיר את ספר התורה כמות שהוא, יקראו מתפללי בימ"ד זה בס"ת פסול עוד רבות בשנים. הבה ננדב שנינו מזמננו, ויחד נתקן את ספר התורה תמורת

נצור לשונך

עיקר סיבת הצרות

מורגל היה מרן הגראי"ל שטיינמן לומר: "לבי אומר לי שעיקר הצרות שיש היום, הוא מחמת שנכשלים בענייני בין אדם לחבירו".

כשנאמרו הדברים לפני מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א, אמר שזה נכון וביאר שטעם הדבר הוא משום שהואיל והחטא הוא על מה שעושה לחבירו, והחטא לחבירו הוא כאן בעולם הזה, לכך גם העונש מתחיל כאן. (אורחותיך למדני)

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' פינחס בן מזל ז"ל
נלב"ע א' כסלו תשפ"א
ת.נ.צ.ב.ה

לתרומות להפצת העלון,
הקדשות והנצחות
tzniutw@gmail.com
052-7697432

העלון מוקדש לעילוי נשמת
רחל רשל בת אי'ה ז"ל
נלב"ע ט' אייר תשפ"א
ת.נ.צ.ב.ה

שביבי אור

״וצפית אותו זהב מבית ומחוץ תצפנו״

דברים נפלאים כתב הבית הלוי לרמוז בפסוק זה: ״אפשר לרמוז דהארון הקודש הוא מקום שמונח בו התורה וכן הוא התלמיד חכם הלומד תורה לשמה ומצוה הוא להחזיקו, ואל יאמר האומר הן די להתלמיד חכם אם אספיק לו צרכי מזונותיו שיהיה ליבו פנוי ללמוד אבל מה לו ולתלמיד חכם ולכבוד ולמה לי להרבות בהוצאה עבורו שיהיה מכובד, ולזה בא הרמז מבית ומבחוץ תצפנו, שיהיה נאה גם מבחוץ דהני שני החזקות צריך לעשות אחד מבית, דהיינו שיהיה לו בביתו מה לאכול וגם שיהיו נאים בעיני הבריות בלבושם ובדירתם ובכל ענייניהם.״

הבה נתפוס את ההזדמנות הזו בשתי ידיים, נשוש בכל עת בה מזדמן לנו לסייע להחזקת תורה, ואף נאמץ לומדי תורה באורח קבע, נפעל ליצור עיסקת ״יששכר וזבולון״ ככל יכולתנו. כולנו יחד, אנשי מסחר הזקוקים לחיבור לתורה כאוויר לנשימה, יהודים מבוססים, אמידים, עשירים ועניים, ואף לומדי תורה בקביעות – שיכולים לפתע לזכות בעוד עושר תורני מופלג בשותפות טובה אחת – הן אף אחד לא יכול לוותר על הזדמנות כזו!

חכמת נשים

חמצן והכל תקין?

היה זה בשנים האחרונות לחיי הרבנית מרת מרגלית יוסף ע"ה, רעייתו של הגאון רבי עובדיה יוסף זצ"ל. הרבנית כבר הפכה חולה וחלושה, לא מעט פעמים הוצרכה לעזרה רפואית דחופה כדי לייצב את לחץ הדם, את הנשימה, או מדדים אחרים. ובכל זאת, היא סירבה בתוקף להפריע לבעלה הגדול מעיסוקו בתורה ובהרבצת התורה, ולא ביקשה את עזרתו לסייעה.

באחד הימים שהה הרב עובדיה בשיעור תורני במקום מרוחק בקצה הארץ, ומשם היה עליו להמשיך לעוד שיעור, וממנו לשיעור נוסף, כדרכו לפעול למען הרבצת התורה בקרב אחינו שבערי השדה. הרב ידע כי רעייתו אינו בקו הבריאות, ולכן, בין שיעור למשנהו התקשר אליה לדרוש בשלומה, והיא נענתה והשיבה שברוך ה' הכל בסדר, הכל יציב ותקין...

הרב המשיך בסדר יומו ובמסעותיו, וכששב הביתה בערב – גילה את הרבנית מחוברת למסיכת חמצן, כשאח רפואי ובני המשפחה מפקחים עליה בדאגה... הוא פער עיניים משתוממות, הן אך לפני כמה שעות נענה שהכל תקין, ומה קרה פתאום?

ואז התברר, כי כשהתקשר לראשונה – היתה כבר הרבנית מחוברת לחמצן, והרופאים כבר היו בבית. והרבנית, בעוז רוחה ומתוך רצונה הכנה שלא להפריעו, אמרה שהכל בסדר ותקין, כדי שהרב ימשיך בעמלו התורני...

סיפור נפלא זה, אותו סיפר חתנה הרה"ג רבי אהרן בוטבול שליט"א, מאיר זרקור על הזכות הכבירה של מחזיקות התורה האמיצות, נשות החיל היקרות, אשר מקדישות ומקריבות מעצמן כדי לאפשר לבעליהן לעסוק בתורה מתוך רוגע ושלווה, וממתינות להם עד שישוכו מסדר הלימוד או משיעורם היומי. הן הן גיבורות הכח אמיצות הלב, ושכרן הרב ישולם בעולם הבא, בו יזכו ליהנות מהשכר של בעליהן חלק כחלק, כזכותם של מחזיקי התורה! (פניני פרשת שבוע)

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' חיים חתנתו בן ביה ז"ל
נלב"ע ג' סיון תשס"ה
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מזל בת סוליקה ז"ל
נלב"ע י"ח אלול תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' עמרם בן פרחא ז"ל
נלב"ע י"ד שבט תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
רחל בת תמו ז"ל
נלב"ע ד' טבת תשס"ו
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' דוד בן רחל ז"ל
נלב"ע ט"ו אלול תשד"מ
ת.נ.צ.ב.ה